

REBECCA RAISIN
LJETO U KNJIŽARI NA SANTORINIJU

Nakladnik:

Koncept izdavaštvo j.d.o.o.,
Borongaj aerodrom 12, Zagreb

Za nakladnika:

Daniel Đurđević

Urednik:

Branko Matijašević

Lektura:

Martina Polenus

Korektura:

Mirna Pucelj

Grafičko oblikovanje:

Blid

Dizajn korica:

Studio 2M

Tisak:

Og grafika d.o.o., Jastrebarsko, svibanj 2025.

Summer at the Santorini Bookshop

Copyright © Rebecca Raisin 2024

Copyright © za hrvatsko izdanje: Koncept izdavaštvo 2025.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretnisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8326-92-9 (meki uvez)

ISBN 978-953-8326-93-6 (tvrdi uvez)

Cip zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001268159 (meki uvez) i 001268161 (tvrdi uvez)

REBECCA RAISIN

Ljeto u knjižari na Santoriniju

S engleskoga prevela
Dunja Dernej

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

Joan i Zorba Radis.

*Za one čarobne dane u Fremantleu kad se sve činilo
mogućim i na vidiku se uvijek nazirala pustolovina.*

Ti će mi trenutci zauvijek biti u srcu.

Prvo poglavlje

Nemoguće je zamijeniti povik novog glavnog direktora Hanka Johnsona iz Hollywood Filmsa s nekim drugim. On više reži nego što govori, ili (ako baš nemate sreće) puca i pljuje kao da je neki vojnik koji naređuje svojim nezainteresiranim postrojbama. Moj je odjeljak s druge strane predvorja njegova ureda i kunem se da pod vibrira u ritmu ne baš politički korektnih optužbi koje izvikuje prema osoblju od svog jučerašnjeg dolaska.

Neću lagati, noge mi se tresu. Sukobljavanje nije za mene, pogotovo kad se suočavam s ćelavim, prostačkim tipom od 180 centimetara kojeg nije briga što je ovakvo ponašanje nestalo 2000-ih.

Imamo prava, dovraga. Ali ja neću biti ta koja će mu to reći.

Ovo je Hollywood. AKA *Hollylud*. Svijet za sebe.

Prije godinu dana dobila sam savršen posao skauta za knjige; pravo je postignuće što sam se ja — ona koja tiho ostvaruje uspjeh — uspjela zaposliti u Hollywoodu nakon desetljeća u raznim izdavačkim kućama u NYC-u.

Tu većinu dana provodim čitajući rukopise u nadi da ću pronaći savršenu romantičnu komediju za adaptaciju u film.

To je san svakog bibliofila, ali, kao i uvijek, ljudi oko mene umeju sjaj.

Na estradi ima toliko velikih ličnosti; to je intenzivno za nekoga tko više voli udobnost pisane riječi nego, recimo, stvarne razgovore s ljudima koji žive i dišu. Ali strastvena sam u pronalaženju tih skrivenih dragulja: knjiga koje nisu najglasnije, ali imaju najljepšu poruku i priču vrijednu dije-ljenja, stoga ustrajem.

Posao je tekao odlično dok moj fantastično staromodni holivudski šef Gene nije izjavio da je prodao tvrtku.

Na scenu stupa: Hank.

Prostački pedant koji nam je cijeli svoj prvi dan govorio kako smo svi beskorisni i kako nas čekaju velike, razorne promjene. Ajoj. Za osobu koja pati od tjeskobe i u najboljem je slučaju društveno nespretna, ova vrsta opominjanja bila je dovoljna da me izbací iz takta. Moj unutarnji kritičar već je prilično vješt u negativnom razgovoru sa samim sobom, tako da mi stvarno ne trebaju dodatni prijekori.

No jesmo li beskorisni? Jesam li *ja* beskorisna? To mi se od jučer neprestano vrti u glavi. Ne treba mi puno da upadnem u ovakvu vrstu sumnjanja u sebe i da zaglavim ondje. Jedina stvar koja me izvlači iz takvih strahova je čitanje. Nos u knjigu, stvarni svijet nestaje i, što je najbolje od svega, mogu to nazvati poslom.

“EVA!”

Unutarnji zidovi podrhtavaju u istom ritmu kao i moje ruke. Penelope, jedna od njegovih osobnih asistentica, promoli glavu iza mojih vrata, s tjeskobnim izrazom na licu. “To si ti, Evie. Zove te.”

“U redu.” Naravno, znala sam da sam to ja, ali u trenu-cima velikog stresa isključim se i pravim se da sam nevidljiva. Pretpostavljam da taj obrambeni mehanizam neće funkcionirati s Hankom Johnsonom.

Penelope baci zabrinut pogled preko ramena kao da bi Hank mogao iskočiti iza nje. “Želio te vidjeti u svom uredu prije pet minuta.”

“Dolazim, dolazim.” Skupim svoje prijedloge, ne sasvim sigurna što da imam pri ruci.

“Ne brini se oko toga. Samo požuri!” kaže Penelope.

Vučem noge u polutrku i pokušavam ne pokazivati strah na licu. Ne pomaže kad me svi gledaju s izrazom krajnjeg sažaljenja. Znaju li nešto što ja ne znam? Osjećam ogroman osjećaj predstojeće propasti, što može biti moja tjeskoba ili slutnja onoga što dolazi. Teško je reći.

Pred blistavim dvostrukim vratima uzmem trenutak da se saberem. Stavim vječno zalutalu kosu iza uha i...

“Gdje je, dovraga?”

Dok mi srce galopira, pokucam. “Gospodine, gospodine Johnsone, to sam ja, Evie. Bok!” Oprezno provirim kroz vrata.

“Nemam cijeli dan, Eva! Ulazi i zatvori vrata!”

Glavobolja se nazire od njegova tutnjavog glasa, ali poslušno uđem i sjednem na stolac ispred njegova ogromnog stola, dok sklappam svoje drhtave ruke kako ne bi primijetio moju nervozu.

“Dobro, da vidimo.” Natakne naočale dok čita list papira. “Skaut za knjige, ha? Jedna od troje zaposlenih u Hollywood Filmsu.”

“Da, gospodine, ja...”

Hank podigne mesnati dlan u zrak čime mi daje do znanja da trebam prestati govoriti. To mi odgovara.

“U redu, dakle, ovdje si godinu dana. Premjestila si se iz New Yorka. Već imaš dva filma u razvoju. Romantične komedije.” I s time ispusti list papira kao da ga je duboko uvrijedio. “Pa, kao što možeš zamisliti, Eva...”

“Evie.”

“Ne prekidaj.”

U koje sam stoljeće doputovala?

Nagne se na stolac koji zaškripi i stavi ruke preko širokog prostranstva svog izdašnog trbuha. “Sad kad sam ja na čelu,

primjenjivat ćemo racionalniji pristup. Romantične komedije, da, imale su svoje vrijeme, ali to je vrijeme prošlo. Usredotočit ćemo se na filmove o superjunacima — tu je novac. Tvoje je radno mjesto odsad suvišno, Eva.”

Usta mi se otvore. Ovo se ne može događati! “Suvišno? Ali, gospodine, vidjeli smo profitabilnost romantičnih komedija i donošenje...”

“O tome nema rasprave.”

Plutam u sebi pitajući se kako ga mogu uvjeriti da volim ovaj posao i da ga marljivo radim. Skupim svu hrabrost da se borim za te priče u koje vjerujem. “Gospodine Johnstone, razumijem da donosite ovu odluku samo na temelju brojki, ali ako mi dopustite da vam predstavim prijedlog koji sam...”

“Nema potrebe. Odlučeno je.”

Pogledam spajalicu na njegovu stolu i na trenutak zamislím kako mu spajam usne kako bih mogla završiti barem jednu prokletu rečenicu, ali zdrav razum prevlada. “Te su priče važne! Naravno, filmovi o superjunacima bit će prodajne uspješnice, ali romantika nije mrtva, gospodine. Daleko od toga! Svaka romantična komedija koju je Hollywood Films adaptirao bila je profitabilna.”

“Očisti svoj stol i ostavi svoju sigurnosnu propusnicu.” Pljuvačka mu izleti iz usta.

Samo tako? “Ah, prije nego što odem... je li ta suvišnost popraćena neakvom financijskom naknadom?” Barem bi me to moglo prehraniti dok se iznutra raspadam zbog gubitka svog posla iz snova.

“Ti si suvišna. To nije suvišnost. Riječi su važne. Ti bi od svih ljudi to trebala znati.”

“Ali to nije...”

U tom trenutku Penelope se ponovno pojavi, stisnutog lica. “U redu je”, šapne dok me, u mom sad napola katatoničnom stanju, izvlači iz ureda i vraća u moj maleni odjeljak.

Sa zastakljenim očima kažem: “Otpuštena sam?”

“Suvišna.”

Ta prokleta riječ! Toliko je bolna, kao da su moje vještine toliko osnovne da je moj posao jednostavno ispario, *puf*, nema ga!

“Otpušta li sve?”

Uz lagano odmahivanje glavom, kaže: “Zasad samo tebe.”

“U redu.”

“Ali tek je sredina prijedpodneva. Sigurna sam da će mnoge uskoro poslati kući.”

“To i nije neka utjeha, Pen.” Prisilim se da *mislim*. Postoji li ikakav način da spasim ovaj posao, čak i ako je užasni Hank glavni? Osjećam se zaštitnički nastrojeno prema rukopisima koji strpljivo čekaju na mom stolu i u mojoj pristigloj pošti. Ja sam njihov glas. Što će se sad s njima dogoditi?

Penelope mi uputi osmijeh pun nade. “To je bolje za tebe, ozbiljno. Možeš li zamisliti da radiš za ovog grubijana? Nema dovoljno *cabernet sauvignona* u cijeloj Napi da se čovjek nosi s ovakvim stresom.” Industrija, kako je poznato, stvarno nije za slabiće.

Ispustim dah. “Ovo me trebalo izgraditi. Gene je to rekao! Obećao mi je da će moja karijera eksponencijalno rasti ako se preselim iz svog sigurnog književnog mjehurića u New Yorku u blještavu svjetlost Hollywooda.” Gene i ja upoznali smo se kad sam uređivala njegove memoare. Postali su svjetski bestseler za čitatelje koji su željeli zaviriti iza kulisa Hollywooda. Tvrdio je da imam oko za uvjerljivu priču i ubrzo mi ponudio radno mjesto skauta za knjige.

“Gene je prodao tvrtku, Evie. Ne možemo sjediti tu i žalovati za njegovim izborom.”

“Ne možemo li?” Jako sam dobra u žalovanju. Zapravo, mogu se držati za to danima, tjednima i ne preboljeti to. Mogu se opsjedati time dok mi se ne ušulja u snove, pitajući se gdje je sve krenulo po zlu.

Penelope mi uputi majčinski osmijeh. “Bit će mi žao što odlaziš, Evie. Ti si najbolji skaut za knjige kojeg smo ikad

imali. Dva su filma već u razvoju zbog tebe!” Ohrabrujuće mi se osmijehne. “Naći ćeš bolji posao od ovoga! Samo trebaš izaći u svijet i malo se umrežiti.” Umrežavanje, takva pomodna riječ u ovom poslu. “Pokaži taj svoj blistavi osmijeh. Osvijetli sobu.”

Ne mogu se baš zamisliti kako osvjetljam sobu, ja sam *mnogo* manje energična od toga. Zapravo, na domjencima primam narudžbe za piće kao da pretpostavljaju da sam kobarica. Penelope kaže da je to zato što se šuljam umjesto da koračam. Nespretno kružim uokolo dok moji kolege ulaze kao da su na crvenom tepihu. Je li to razlog zašto sam ja danas žrtveno janje? Moraju srezati troškove, pa se rješavaju tihih osoba za koje pretpostavljaju da neće napraviti scenu?

“Hvala, ali držat ću se izmišljenih ljudi. Nije li moj posao pronalaženje knjiga za adaptaciju u film? Zašto uopće ‘ljudi’ moraju biti dio jednadžbe?” U tome je srž svih mojih problema. Druženje.

Ona uzdahne i potapša me po ramenu. “Takav je svijet, draga. Što ćeš sad?”

“To je pitanje od milijun dolara.” Penelope me toplo zagrlila, što dopuštam jer sam sad suvišna i na dnu dna.

Nakon što spakiram svoje stvari, razmišljam kako ovo formulirati u poruci mojoj mami. Moja sestra-zvijezda nikad ne upada u ovakve katastrofe. Posy je ambiciozna pjevačica/glumica i poznata brodvejska zvijezda. Hoće li me mama potajno usporediti s njom i smatrati me manjkavom? Uh. Ne mogu predahnuti ma što učinila. Na kraju se odlučim za sažetu poruku jer bi plakanje na poslu privuklo pažnju koju radije ne bih imala.

Hej, mama. Više nisam skaut za romantične knjige u Hollywood Filmsu. E xoxo

Dok iznosim svoj sretni bambus (možda nisam dovoljno razgovarala s njime?) iz zgrade, mobitel mi zazvoni.

Draga, žao mi je što to čujem! Radim na slučaju, ali sutra ću biti doma. Tada se možemo čuti preko video-poziva. Glavu gore. Voli te mama xoxo

Utopit ću svoje tuge u espresso *frappuccinu* koji će me držati budnom cijelu noć kako bih mogla nabrojiti načine na koje sam podbacila. A kad mama sutra bude doma, nazvat ću svoj tim za podršku putem videopoziva; to ću napraviti. Mama će me ugušiti ljubavlju i suosjećanjem znajući da je ovo samo mali posrtaj... a Posy će istaknuti moje mane i reći mi gdje sam pogriješila.

Drugo poglavlje

Sljedećeg dana na zaslonu se pojavljuje zrnata narančasta smrlja, poput površine Venere. Mama drži mobitel na uhu, iako smo na videopozivu. Mislim, stvarno, ta žena nikako da nauči. Ipak, nastavljam i pričavam im novosti iz Evienih kronika.

“Otpustili su te!” zavrišti moja sestra Posy. “Jesi li se ponovno pretvarala da si nevidljiva? Rekla sam ti milijardu puta da pretpostavljaju da *zabušavaš* kad se tako ponašaš.”

Kakva pretjerivanja. “*Milijardu puta, Posy? Budi realna.*”

Dakle, teško mi je asimilirati se u novim okruženjima. Uglavnom zato što ne volim cijelu tu priču o razgovoru pored aparata za vodu. Izbjegavam ljude, što u radnom okruženju može biti pogrešno protumačeno. *Nisi timska igračica, Evie.* Zašto ne mogu raditi u timu od jedne osobe? To je, za početak, mnogo učinkovitije.

“Mama, drži mobitel ispred lica, zaboga. Ako ti nas ne vidiš, mi tebe ne vidimo!” Posy prekori iza svog prijenosnog računala. Sukobljavale smo se od djetinjstva jer je Posy autoritativna i svojeglava, ali ja to ne shvaćam osobno; ona je jednostavno impozantna, dok bih ja radije ostala u sjeni.

Saberem se. Kako najbolje objasniti ovo najnovije odbijanje?
“Pa, nisam baš *otpuštena*, nego sam...”

“O, *tu ste!*” kaže mama, baš kao što to čini na svakom videopozivu, kao da je to što nas vidi na zaslonu čudo na koje se nikad neće naviknuti.

“Bok, mama”, malo joj mahnem. “Da nastavim...”

“Možda postoji svijetla strana tog otkaza”, Posy požuri, prekinuvši moju rečenicu. “Evie može pomoći s bakinim fijaskom! Možemo imati nekoga na terenu na Santoriniju i saznati što se stvarno *dogada* s tom ludom ženom!”

Santorini?

“Rekla sam ti, nisam otpuštena! Suvišna sam. To je drukčije!” Ma, slušaju li me uopće? “A baka nije luda. Ona je... slobodnog duha.”

Ignoriraju me i nastave pričati jedna preko druge kao da me uopće nema. Obično mi to odgovara, ali ne danas kad mi treba malo dobre stare utjehe. Nastave brbljati o brojnim situacijama kad se ćudljiva baka našla u nevolji i kako je *ovaj* put otišla predaleko. Što sam propustila? Istina, izbjegavala sam obiteljske grupne razgovore, ali samo zato što ima knjiga koje treba pročitati i to je *bio* moj posao. A moja je obitelj blago rečeno dramatična — uvijek postoji neka zavjera koju treba riješiti i smatram to pomalo monotonim.

“DOSTA!” viknem, od čega razrogače oči. Nisam tip koji viče. “O kakvom bakinom fijasku pričate? Mislila sam da krstari grčkim otocima?”

Mama teško uzdahne. “Krstarila je. Dok nije sišla s broda na Santoriniju prije mjesec dana, zaljubila se u mještanina, *udala se* za njega i preuzela vođenje njegova poduzeća, ili nešto tako glupo.”

“Baka se udala? Opet!” Brojim u mislima. Je li ovo muž broj osam ili devet? Posljednji, Henry, nestao je s broda pod sumnjivim okolnostima. Prije njega bio je Zhang Chen, bogati ulagač i ljubitelj penjanja po ledu. Doživio je nesretan kraj dok se fotografirao i pao unatrag u provaliju jer mu sigurnosni

pojas nije bio prikvačen. Svima nam je laknulo kad je baka odustala od penjanja po ledu nakon toga. Strašno opasno, pogotovo u njezinim godinama.

“Da, udala se. Deveti muž! I...” Posy podigne ruke u zrak “... baka je također uhićena!” Oči joj zabliješte od skandala. “Ali ne istog dana.”

Uzdahnem. “Što! Uhićena zbog čega?” Jesu li pronašli Henryja na dnu Južnog kineskog mora?

Mama protrlja lice kao da joj je uspomena bolna. Baka je definitivno divlja. “Uhićena je rano jutros zbog remećenja mira, ali je puštena s upozorenjem. *Navodno* je imala nesuglasice s najmodavcem, a znaš baku. Zašto govoriti ako može *vikati* da bi iznijela svoj stav? Obama je izrečena zabrana prilaska, pa nemam pojma kako će voditi posao...”

“Moraš je spasiti od same sebe, Evie. Ona je u stranoj zemlji. Bog zna za koga se udala i što se stvarno događa”, preklinje Posy. “Znam da misliš da je baka drska, živahna sila, ali je u stvarnosti malo čaknuta. Moraš je urazumiti i vratiti kući.”

Podsmjehnem se. “Pričamo o baki! Nema šanse da ću je uvjeriti ako ne želi doći.”

Mama pritisne oko blizu zaslona, što je iznimno zastrašujuće. “Upotrijebi svoje trikove.”

“Koje trikove?” kaže Posy. “Evie baš i nije uvjerljiva. Vjerojatno će biti ondje tjedan dana prije nego što skupi hrabrosti da kaže da je stigla.”

Prevrnem očima. “Pa? Za razliku od tebe, Posy, ne vole svi biti u centru pažnje.”

Pripadam obitelji ambicioznih ekstroverta. Samo bih jednom voljela uspjeti, kao što svi oni to čine bez napora. Posy je na Broadwayu i ima ego koji tome odgovara. Moj je otac poznati odvjetnik za razvode koji se bavi visokoprofilnim raskidima slavnih osoba. A mama bi trebala biti poluumirovljena, ali vadit ćemo žuti notes iz njezinih hladnih mrtvih ruku prije nego što odustane od parničenja. Njezina je tvrtka njezin život.

“U redu, ne voliš biti u centru pažnje, pa ćeš morati biti *žestoka* s velikim Ž kad stigneš na otok. Uvjeri baku da prestane s tim glupostima”, kaže Posy. “Ne želimo da ima još jedan sukob s tim najmodavcem. Grčki zatvor nije šala.”

Toliko o tome da ću biti preplavljena ljubavlju i suosjećanjem zbog gubitka svog posla iz snova. Nemam vremena spašavati baku, za koju znam da sigurno neće *trebati* nikakvo spašavanje, osim od vlastite obitelji. Moram pronaći drugi posao i to brzo. Garsonijere u LA-u nisu jeftine. A poslove skauta za knjige gotovo je nemoguće pronaći. Ipak, sad sam prisiljena na mirovnu misiju. To je tako tipično za moju obitelj i našu dinamiku.

“Ne mogu ići na Santorini. Imam život ovdje, znate.” U redu, to je laž, ali radim na tome (ako to uključuje čitanje o izmišljenim ljudima sa složenim ljubavnim nevoljama). “Baka je strašna žena. Ne razumijem zašto inzistirate na takvom miješanju u njezin život.”

“Molim te. Platit ću ti let. To je najmanje što mogu učiniti”, kaže mama. “Baka je previše stara da bi trčala po sunčanoj knjižari i ugađala turistima. Znaš kakva su joj koljena.”

Čekaj, što? “Knjižari?”

“Prati malo, Evie!” kaže Posy, s iritacijom u glasu. “Bakin novi muž ima malu knjižaru smještenu na nekoj litici, koju ona navodno renovira posljednjih mjesec dana. Zamisli je na ljestvama dok boji zidove. Jedan je korak dijeli od pada koji će joj slomiti kuk — ili još gore, glavu! Iako, pretpostavljam da bi to moglo malo urazumiti tu njezinu tikvu...”

Vidi, vidi, vidi. Možda bih mogla odustati od svog užasno skupog najma za garsonijeru i ostati kod bake na neko vrijeme. Postoje gora mjesta za hlađenje glave od sunčane knjižare na grčkom otoku dok ne smislim što ću napraviti sa svojim poslovnim planovima. “Onda mi rezerviraj kartu, mama. Idem vidjeti čemu sva ta galama.”

Treće poglavlje

Stignem na Santorini potpuno izgubljena u vremenu, mutne glave od užurbanog pakiranja svog života u LA-u u zadnji tren i sjedanja u zrakoplov u idućem dahu. Ja sam klupko tjeskobe, ali nadam se da ću se opustiti kad vidim baku uživo.

S kovčegom u ruci, ugledam vozača koji drži natpis s mojim imenom — mama me spasila i isplanirala mi putovanje vojničkom preciznošću. To je korisno kad baš i niste pustolovni putnik, poput mene.

Kad je očito da ne znam grčki, rukom mi pokaže da ga pratim. Pronađemo automobil i krenemo. Nemam vremena promotriti pogled jer se vozimo brzinom svjetlosti i sve je u nadzvučnoj magli.

Vozač ne govori mnogo, što je vjerojatno dobra stvar jer sam probljedjela od straha dok on u svakom zavoju skreće kao da je vozač relija i cijelo vrijeme pogledava u plavetnilo mora, a ne u samu cestu. Zamislim svoju predstojeću smrt, kako padam u plavu dubinu poput kamikaze kad automobil eksplodira, jer moja propast ne bi bila filmska bez nekakve vatrene kugle. A ako ću umrijeti mlada, neka bude proketo spektakularno.

Prođemo pored znaka koji najavljuje tradicionalno selo Megalochori. Odnosno, nadam se da to piše dok jurimo. Iz svog brzinskog istraživanja bakinog najnovijeg izbora prebivališta naučila sam da je Megalochori smješten na jugozapadu otoka, oko sedam kilometara od Fire, glavnog grada Santorinija. To je vinarska regija, što će možda biti od koristi nakon ove kobne vožnje.

Nakon cijele vječnosti on stane, uz drobljenje šljunka i dizanje prašine. Iako nosim bijele traperice, zgrabim kovčeg i lansiram se na vulkansku zemlju, nikad sretnija što vidim tlo pod nogama nego u ovom trenutku.

“Hvala, Afrodito! Perzefono! Artemido! Svim božicama. ŽIVA SAM!” Napetost mi napusti tijelo poput fijuka. Rijetko se dobije druga prilika za život i osjećam ogroman nalet adrenalina nakon te užasno napete vožnje.

Bez da me uopće pozdravi, vozač pojuri kao lud i spali gume dok se vraća u svijet noćnih mora.

Ustanem i opipam se, ushićena što je svaki ud na svome mjestu. Moju samoanalizu prekine zbor dva vrlo uzbuđena glasa. Njihova žestoka rasprava zvuči neprimjereno na mjestu gdje se stjenovite litice susreću sa zapanjujućim plavetnilom Egejskog mora.

Hodam prema buci, prepoznavši bakin prodoran glas kako povikuje grčke riječi poput metaka. Otkad je baka naučila drugi jezik? Ona je vrlo talentirana žena, to je sigurno. Ta ga je lukava lija vjerojatno naučila u posljednjih mjesec dana.

Uočim je pored zasljepljujuće bijele zgrade, fantastično odjevenu u raznobojni kaftan, potpuno našminkanog lica i s blještavim pretjeranim nakitom. Kičasta je, kao rajska ptica, i zato svi hrle prema njoj.

Čini se da mladić nasuprot njoj iz neobjašnjivog razloga nije očaran njome. Zanimljivo. Ustvari, izgleda iznimno iritirano po pokretima ruku i trljanju lica, kao da ga je potpuno izbacila iz takta.

Sine mi misao. *Samo da to nije njezin muž i da to nije neka ljubavna nesuglasica!* Sigurno je mojih godina, ili malo

stariji, i bilo bi užasno nepravedno da osamdesettrogodišnjakinja osvaja takve tipove, a meni se ne mogu posvetiti ni izmišljeni dečki iz knjiga.

Baka ponovno preuzme kontrolu nad razgovorom i pošandrca. Nisam stručnjakinja za grčki jezik, ali dio mene pita se izmišlja li neke riječi. Jesu li to zapravo riječi ili samo bijesna mješavina slova kojima ga želi zbuniti? Jesam li spomenula da zna biti prepredena kad želi? Svejedno, to je moja baka i moram je zaštititi pod svaku cijenu. Padne mi na pamet Posyn savjet: *Budi žestoka s velikim Ž.*

Iako sukobljavanje nije za mene, poslana sam na misiju i ako sam nešto, onda sam nepokolebljiva družica. Ako želiš žestoko, žestoko ćeš i dobiti, čak i ako mi koljena klecaju. Ali kako da to prenesem Gospodinu Koji Trlja Lice kad ne znam taj jezik?

Da izgledam bijesno? Da zarežim? Da ga gurnem u prsa objema rukama? Ne, toliko nemam sreće da će pasti s litice u krvavom kaosu i ispruženih udova, a onda bismo morali sakriti tijelo. Nije vrijedno muke.

Odlučim se za dotrčavanje s rukama na kukovima. "*Pardon!* Kako se usuđujete tako razgovarati s ovom malom staricom? Trebate se sramiti!"

Okrene se prema meni; zbunjenost mu prijeđe preko lica prije nego što se polako nasmiješi. Zar nije preveo što želim reći od brzine moje izjave? Raširim svoje plave okice i kanaliziram žestinu iznutra, ali baš i ne izađe na površinu. Pomalo me razoružava njegov izgled poput grčkog boga i emotivne, zavodljive oči. Ako je on bakin muž, zaista je dobila na lutriji, sretnica.

Iskreno, svi su njezini muževi bili zapanjujući. Osim mog djeda, muža broj jedan, koji je imao nesreću što se rodio s licem koje je izgledalo kao da je bio u okršaju s loncem vruće juhe. Baka je rekla da je bio zdepast čovjek građen kao kocka, bez trunke radosti u sebi. Oko toga ne mogu biti sigurna jer ga nikad nisam upoznala. Umro je tragično mlad, nakon neke zabune s antifrizom.

“Evie! Što, dovraga...” kaže baka, a lice joj se smekša kad me primi u zagrljaj. “Pretpostavljam da je Policija protiv zabave čula za uhićenje i poslala te da izvršavaš njihove naredbe?”

“Dakako”, potvrdim. “Znaju za napuštanje broda za krstarenje. Brzinski brak. Nešto o tvom penjanju na ljestve i slomljenom kuku, i tako dalje. Igrom slučaja, proglašena sam suvišnom — i evo me!”

Baka mi stisne rame. “Žao mi je zbog tvog posla, dušo, ali nije mi žao što si tu.”

Grčki bog pročisti grlo, vjerojatno spreman da ponovno počne vikati. Gotovo sam zaboravila na njega. Još joj se nije ni ispričao.

“Daj mi minutu s Georgiosom, koji je odlučan u tome da mi ukrade sjaj tek udane žene.”

“Georgios je tvoj...?”

“Unuk mog najmodavca Yannisa. Poslan je umjesto Yannisa jer nam je sad oboma zabranjeno susresti se nakon onog debakla s remećenjem mira. Georgios prenosi Yannisovu poruku, koji tvrdi da sam mu zarolala život. Možeš li vjerovati?”

“Ne, što to znači?”

Odmahne rukom. “O, Grci imaju nevjerojatne izraze. To je kao da kažeš da sam mu zagorčala život. I navodno sam mu ‘slomila živce’, odnosno našivcirala ga. Uglavnom, uzmi svoje stvari i prati šljunčani puteljak. Vidjet ćeš malu cikladsku vilu za goste odostraga. Smjesti se, a mi ćemo brzo doći.”

“Dobro.” Pogledam Georgiosa postrance, jer nisam sigurna mogu li baku ostaviti s njime. Da, dobro, ona nije nježna ljubičica, ali nikad ne znaš kakav je nečiji krvni tlak, a baka baš i nije u svijetu mladosti. “Ako si sigurna...” pokažem palcem prema tipu “... da te neće ponovno gnjaviti.”

On ispusti dug uzdah kao da mu testiram strpljenje. “Samo prenosim djedovu poruku”, kaže na savršenom engleskom. Američkom engleskom. Zanimljivo! “Iskreno, radije bih bio bilo gdje nego ovdje, pa ako samo možemo riješiti problem,

otići ću svojim putom.” Okrene se prema baki i govori brzim grčkim, na što ona odmahne glavom.

Pomalo je očaravajuće gledati ga kako se lako prebacuje s jednog jezika na drugi. Zašto baka ne govori na engleskom? Možda se pokušava uklopiti, pokazati poštovanje učenjem lokalnog jezika. Nešto je tako poznato u tom čovjeku, a ne mogu odrediti što. Aha! Znam. Georgios je oličenje visokog, tamnog i zgodnog, simetričnih, osunčanih crta lica i sportske građe.

Stvorila sam savršenog muškog protagonista za romantičnu komediju. Sigurno mi nedostaje moj posao. *Znam* da mi nedostaje moj posao. I kako da ne razmišljam o zanosnim junacima kad ovaj primjerak stoji u moćnoj pozi sa zapanjujućom plavom pozadinom, dok mi slani morski povjetarac golica kožu. To su isti trnci koje osjetim kad otkrijem knjigu spremnu za adaptaciju. Nagla slabost koja vrišti: *To je to!*

No takav je misaoni proces strogo za maštu, a ovo je stvarnost, pa ga još jednom mrko pogledam za svaki slučaj kako bi shvatio da me se neće maltretirati. Umjesto da mi uzvрати takav pogled, što bi se trebalo dogoditi, nasmiješi se, a oči mu zasjaje od radosti. Pokušava li me provocirati? Je li to taktika zastrašivanja? Koji god pristup bio, moram dati sve od sebe da izgledam mirno, iako me dosta uznemirio.

“Georgios. Idem se raspakirati, ali samo da znaš, imam odličan sluh i iskustvo iz prve ruke o *nestajanju* stvari, ako me razumiješ.” Dobro, nemam, ali to zvuči prilično prijeteće i odlučila sam se za takvu priču.

Iritantno mi se nasmiješi, što bi se moglo protumačiti pomalo manijakalnim. Možda ipak nije materijal za romantičnu komediju. Vjerojatnije je da bi bio seksi špijun koji izda svoju seksi djevojku špijunku, iako ga ona zaista voli, unatoč tome što to nije mudro. Uskoro to nauči na teži način kad joj se padobran ne otvori...

Georgios se usudi salutirati mi, što *jest* prilično špijunski. Moram ostati pribrana tu na sunčanom Santoriniju.

Poljubim bakin mekani obraz i odšećem, usredotočena na ispravljanje ramena kako bih izgledala kao da mogu dignuti

mrtvi uteg bez kapi znoja. Moram priznati da sam uzbuđena što sam se tako dobro ponijela u sukobu. Posy bi bila ponosna.

Uzmem kovčeg i pronađem vilu za goste. Prekrasna je; kupolasta sa zaobljenim zidovima kao da je izrasla iz samog vulkanskog tla. Odvojena je od glavne kuće s očaravajućim pogledom na more. Raspakiram stvari i planiram se brzo istuširati kako bih s kože sprala dugačko putovanje.

Kad ugledam svoj odraz u zrcalu kupaonice, zastenjem. Nos mi je crn jer sam poljubila vulkansku zemlju. Zato se Georgios cerio kao lud! Zašto to baka nije spomenula? Uf. Ali zašto je to važno? Nije da mi je stalo do Georgiosa. Nadam se da više neće bacati sjenu na naša vrata nakon što sam jasno iznijela svoje namjere.

Očajno želim potražiti knjižaru, ali zbog intenzivnosti pakiranja svog stana i žurbe do vlakova, zrakoplova i automobila, sustigao me umor života. Svaka protekla minuta usporava moje sinapse dok me san doziva.

Na noćnom stoliću nalazi se kartica sa šifrom za Wi-Fi. Skljokam se na krevet i unesem brojeve u mobitel. Već nakon četvrtine sekunde shvatim pogrešku kad mi obavijesti o porukama podivljaju. Policija protiv zabave želi znati što se događa. Prelistam njihove mnoge poruke i dođem do najnovije mamine.

*Jesi li stigla kod bake? Ne mogu dobiti ni tebe ni tvog vozača. Ako si se sigurno smjestila, zašto, dovraga, nisi nazvala? Ako nisi, žao mi je i dat ću sve od sebe da te nađem ako si oteta! Kako je baka? Jesi li je već urazumila?
Mama xoxo*

Baka uopće nije rekla oko čega se sukobila s Georgiosom. Još zanimljivije.

Živa sam i čitava, ne zahvaljujući vozaču koji misli da je brzina svjetlosti prespora. Ipak, i dalje sam živa, kao i baka. Vidjela sam je uživo i fantastično je kao i uvijek. Tek se sad smještam i ozbiljno sam umorna od leta. I od života. Baka je sretna i zdrava. Evie xoxo

Nema smisla zabrinjavati mamu i ekipu oko Georgiosova posjeta dok ne saznam detalje. Kad mi baka sve objasni, mogu odlučiti što prenijeti obitelji. Ponašaju se pomalo teatralno kad je riječ o bakinim pustolovinama. Žena se opredijelila za životni stil koji je toliko nečuvan i bezbrižan da se dio mene pita pokušavaju li joj podrezati krila jer se ne uklapa u isti kalup kao oni.

Udahnem da se osnažim, izađem i vidim baku kako ide prema meni, stisnutog lica. “Što je ono bilo?” upitam. “Zašto se ta obitelj okomila na bespomoćnu ženicu poput tebe?”

“Bespomoćnu!” Na to se zahihće kao vještica, zbog čega se doima kao potpuna suprotnost bespomoćnosti. “Povećali su najam nakon renovacija, a ja odbijam platiti — to je sve, dušo. Valjda misle da sam laka meta jer sam tek sišla s broda za krstarenje.”

Nevaljali grabežljivi lopovi! Zgranuta sam. “Žele ti povećati najam nakon što si *ti* platila i obavila cijelu renovaciju? Kako je to pošteno nakon što si im poboljšala posjed?”

Baci ruke u zrak. “Ne brini, dušo. Neću im dati da me iznude. Namjerali su se na krivu ženu s jednom nogom u grobu. Ako misle da će od mene dobiti jedan euro više, gorko se varaju.”

Odmahnem glavom. “I, gdje ti je ljubavnik?”

“Konstantine.” Uzdahne. “Pa, to je duga priča. Idem ti po jedan *ouzo*, pa možemo popričati.”

Uvučem se ispod pokrivača dok čekam da se baka vrati. Mentalno se potapšam po ramenu što sam preživjela kaos u posljednja 24 sata, bez paničnog napadaja i tableta — napredak.

Četvrto poglavlje

I duće jutro ustanem rano, osvježena nakon dugog sna. Odem u glavnu vilu i dozovem baku, ali nigdje nema ni nje ni Konstantinea. Sinoć nismo vodile planirani veliki razgovor jer sam zaspala i sigurno me pustila na miru, navukla mi deku do brade i ugasila svjetlo.

Bakin je dom fora i besprijeckorno ukrašen u maksimalističkom stilu. Baš kao i ona, raznobojan je i ugodan, sa svakvim neobičnim i otkaćenim izloženim predmetima. Nije tu, pa izaðem pronaći knjižaru. Moždā je uranila na posao? Nadam se da ima kave pri ruci. Ubila bih za jednu šalicu, a ni doručak ne bi škodio.

Vrata su knjižare otključana i zaškripe u znak dobrodošlice kad ih gurnem. Unutra je ugodno hladno kad zakoračim na plave pločice od mozaika. Zidovi su žuti poput bumbara i u lijepom kontrastu s bijelim kamenim svodovima koji razdvajaju svaku sobu. Bugenvilija boje ružičaste fuksije puže kroz otvorene prozore, kao da pokušava pobjeći od vanjske vrućine.

Same su knjige glavna atrakcija. Baka ih je poredala po bojama, poput duge, od crvene, narančaste, žute, zelene, plave, indigo do ljubičaste. Odvažni, jarki prikaz nadopunjuje pogled

beskrajnog mora izvana. Stolci od trske s naslonom u obliku pauna s teksturiranim malim tepisima raštrkani su po prostoriji i samo čekaju da ih posjeti čitatelj. Pored prozora na vjetru njiše se ležaljka s tamnozelenim i bijelim prugama, dok mi šapće ime.

Korak niže dovodi do predivnih, izbljedjelih plavo-zelenih vrata sa složenom ogradom od kovanog željeza koja je tako delikatna da gotovo izgleda kao čipka. Pokušam ih otvoriti, ali zaključana su.

“Dušo! Napokon sam te pronašla”, kaže baka, od čega prestrašeno poskočim.

“Nasmrt si me preplašila.” Okrenem se i vidim je dotjeranu u svjetlucavoj bijeloj haljini koja sjaji na suncu. Nosi mačkaste sunčane naočale i šesir sa širokim obodom.

“Oprosti, dušo. Baš sam se vratila iz jutarnje šetnje plažom Caldera.” Skine šesir. “Moram se naći s jednim čovjekom zbog psa, pa ćeš danas ti morati voditi knjižaru. Šifra blagajne je 1111. Hladnjak je pun, pa se slobodno posluži. Zabavi se, dušo, a večeras ćemo popričati uz koktele dok sunce zalazi, dobro? Srce si.”

Partijanerica me krene napuštati, ali zgrabim je za lakat prije nego što pobjegne. “Čekaj, čekaj, čekaj. Moraš se naći s jednim čovjekom zbog psa? Gdje je Konstantine? Zar ne može on voditi knjižaru?”

Panika je aktivirana.

“Ne, trenutačno nije tu. Imam puno obveza i neke se stvari moraju dotjerati. Čuvaj stražu. Vraćam se u tren oka.”

Tjeskoba mi malo naraste — druženje je jedno, a druženje na drugom jeziku nešto je sasvim drugo. “Bako, čekaj! Ne znam ni riječ grčkog.”

“Upotrijebi aplikaciju za prevođenje.” Prevrne očima. “Daj, Evie, ne budi naporna. Imam mnogo posla i računam na tebe da mi pomogneš. Obećavam da ću ti sve reći kasnije.” Kad mi nabija snažan osjećaj krivnje, znam da je to varka.

“Reci mi sad.” Prekrižim ruke i zurim u nju kao nikad dosad.

Baka pogleda na svoj sat i uzdahne. “Dobro. Ali ne smiješ ništa od toga reći svojoj majci. Dogovoreno?”

“Ako nije nezakonito.”

Nastane tišina.

“Bako?”

“Naravno da nije!”

Hmm. Ne zvuči mi iskreno, ali popustim. Uostalom, u kakve nevolje može upasti osamdesettrogodišnjakinja?

“Samo imam problema, ali ništa za što mi treba pomoć. I ne želim da me cijela *postaja* Policije protiv zabave vrati na sigurnije obale, zato moraš biti tiha oko svega.”

“Ako mama sazna...” a bolja je u istraživanju od FBI-a, stoga je vjerojatno da hoće “... onda ću morati objasniti zašto sam te štitila. Znaš da me poslala ovamo zbog informacija.”

“Dušo, moraš naučiti kako se bolje nositi sa svojom majkom. To je tvoja jedina prava propast.”

“Istina. Kad strpljivo kopa po svakom najmanjem detalju i pravi dugačke stanke koje se žuriš ispuniti... to je zastrašujuće.”

“Pažljivo stečena vještina koju godinama usavršava. Dakle, kratka je verzija sljedeća: moj je najmodavac Yannis iznajmljivao posjed, uključujući knjižaru i bar, mom mužu Konstantineu. Zapušteni prostor za piće privukao je nekoliko mještana koji su lokali jeftino pivo i kockali dok su kartali. Knjižara nikad nije bila uspješna jer je Konstantine odustao od nje. Kad smo se vjenčali, odlučila sam je obnoviti.”

Baka i njezini osobni projekti. Dovedi su do mnogo ludorija diljem svijeta i uvijek su je oživljavali. “Nastavi”, kažem kad se skljoka na stolac.

“Nakon renovacija ponovno smo otvorili knjižaru, opskrbili je novim knjigama, na engleskom i grčkom, ali svejedno nije bilo ljudi. Neugledan je bar propao i igrači su pokera otišli dalje. I to je područje trebalo obnovu, novu svrhu. Jedinственu ideju koja će privući ljude.”

“Ima smisla.”

“Ovo je selo malo zabačeno, što je prava šteta jer je pogled neusporediv. A onda mi je ideja sijevnula kao munja!” Pokrije usta zbog svog gafa. “O, Bože. Pokoj mu duši. Ludwig je bio...” Riječi joj odlutaju dok se bori sa svojim sjećanjima.

Bakin šesti muž Ludwig napustio je ovaj svijet kad ga je udario grom. Čovjek je toliko izgorio da čak nisu mogli upotrijebiti njegove zube da sa sigurnošću identificiraju tijelo. Istražitelji su zatvorili slučaj, utvrdivši da se tragično našao na krivome mjestu u krivo vrijeme.

“... pravi praznoglavac.”

Uzdahnem.

“Znam, znam. Ne bi se trebalo pričati loše o mrtvima, ali toliko je puta izbjegao smrt da se nisam iznenadila kad ga je napokon pronašla. Ludwig se izvukao za dlaku na svakakve načine, od one epizode s neispravnim kočnicama do ronilačkog debakla. Nemoj zaboraviti bliski susret s lopaticama helikoptera koje su mu umalo odsjekle uho. I tako unedogled...”

“Ništa se od toga nije spomenulo u istrazi.”

Namršti obrve. “Kakvoj istrazi, dušo?” Baka rukom otjera sjećanja na muža broj šest. “Zaboravi to, sad je na boljemu mjestu.”

“Da, valjda.” Sirota baka nije mogla predvidjeti udar munje, inače ga nikad ne bi poslala u šumu da traži gljive.

“Sredila sam ovo mjesto da bude nekakav ekskluzivan klub...” Podmuklo zatitra obrvama. “Mušterije mogu plaćati članstvo i upotrebljavati objekte te komunicirati s istomišljenicima. Čekam da majstori završe nekoliko stvari i spremni smo, pa možemo održati proslavu otvorenja.”

O, ne, ne opet! “Je li to šifra za seks zabave?” U stanju sam visoke pripravnosti. To je seks jazbina. Crvena soba. Budoar vezivanja. Nije ni čudo što baka ne želi da mama sazna — bila bi zaprepaštena. *Ja sam zaprepaštena.*

“Za Boga miloga, Evie, to nije festival nastranosti ili što si već riskantnog zamislila u toj svojoj glavi. To je bilo *jednom*

u sedamdesetima. Dvapat, ako brojim ono... ma, zaboravi. Tada se još nisi ni rodila, pa ne znam zašto si i dalje tako šokirana zbog toga.”

Zarumenim se do korijena kose i poželim da se mogu negdje teleportirati. Baka odmahne glavom kao da sam neka čistunka.

“Ja sam više sklona monogamiji — to je sve.”

“Stvarno. Evie, nekad si tako razumna da me to ubija.”

“Hvala?” Baš je neobuzdana.

“Iza tih lijepih vrata nalazi se književna zemlja čudesa zvana Epeolatrija, što znači štovanje riječi. Recimo da je noćna knjižnica, koja će nuditi književne koktele i lagani jazz te pravu riznicu materijala za čitanje, od klasika do suvremenosti. Pokazat ću ti.”

Premjestimo se iz jarkog kaleidoskopa boja u dramu tamne akademske estetike. Prostor nalikuje gotičkoj knjižnici iz davnina s policama od mahagonija, punim knjiga tvrdog uveza. Tu su sofe od tamne kože i smaragdnozeleni baršunasti naslonjači s pozlatom.

Naborani zastori skrivaju sunčevu svjetlost i daju prostoriji sumorno, misteriozno ozračje. Dekadentna je i luksuzna. Kamene biste smještene su na postoljima, a ja se sagnem da pročitam zlatne pločice koje navode imena poznatih grčkih autora. Ima malih skrovišta koja vode u hodnike pune intrige. Ukrašeni lusteri prostoriji daju toplu, mutnu svjetlost. Dekor je zapanjujući, kao da je svaki detalj marljivo promišljen. Tu je bar, s uredno poredanim plišanim stolicama.

“Bako, ovo je nevjerojatno. Kao da sam se vratila u prošlost i posjetila drugu eru.” Dekadentnu jazz eru burnih dvadesetih.

“Zar ne? Koštalo me i boga i vraga da ostvarim tu viziju i zato mi treba više vremena da dokažem njezinu vrijednost.”

“Zato Yannis želi povisiti najam?” Je li to uopće dopušteno?

Poigrava se sa svojim zveckavim naušnicama, suptilan znak da se priprema slagati. Kako to ranije nisam primijetila?

Kriv je umor od leta. Umor od života koji me sustigao kad sam stigla.

Pričekam je, pitajući se u kojem će smjeru krenuti. U smjeru istine ili bestidne laži. "Pretpostavljam da da." Zarumeni se i blago slegne ramenima. "Yannis misli da sam puna kao brod, ali možeš zamisliti da ovakva razina detalja nije jeftina. I sve se udvostručuje u cijeni kad živiš na otoku i trebaš isporuku s kopna."

Osjetim kao da tonem. "Bako, jesi li u ovo uložila svoju životnu uštedevinu? Ili je to tvoj muž financirao?"

Spusti pogled. O, ne. Majka će eksplodirati ako čuje za to. No to je bakin novac i ima svako pravo potrošiti ga kako god hoće. Pa, pretpostavljam da je to tehnički kulminacija njezinih ostavština i polica životnog osiguranja osmorice muževa, no to se nikad nije spomenulo u razgovoru, što je vjerojatno najbolje. Pokoj im duši.

"Što se zaista događa, bako? Zašto ti Yannis i njegov unuk Georgios dišu za vratom? Nemoj mi tu filozofirati o porastu najma. Ne padam na to."

Odmah prestane glumiti sirotu malu staricu. "Dobro, dobro, u redu. Lagala sam. Problem je u tome što baš i nisam *platila* najam. Nema više novca. Pokušala sam im objasniti da trebam nekoliko mjeseci kako bih se financijski oporavila i vratila im sve s kamatama. Ali prihvaćaju li to? Ne!"

Ipustim dug uzdah. "To nije nalik tebi. Kako to da nisi pravilno budžetirala renovaciju i najam?" Baka je vrlo vješta s financijama. To je pogreška koju obično ne bi napravila.

Je li Posy u pravu oko toga da baka sve više zaboravlja? Srce mi se stegne na tu pomisao.

Bakino se lice snuždi. "Budžetirala sam, ali stvari su se otele kontroli i prije nego što sam se snašla, sve je nestalo."

"Gdje je tvoj muž u tome svemu?" Sine mi užasna misao. "Je li mrtav? Već?"

Podsmjehne se. "Zašto bi bio mrtav, pobogu?!"

“Pa, povijesno gledano...”

“Radi na naftnoj platformi, dobro? Uski smo s novcem, pa smo mislili da će nam stabilan prihod pomoći da to prevladamo.”

“Naftnoj platformi? Koliko ima godina?”

“Sedamdeset.”

Zurim u nju.

“Šezdeset.”

Nagnem glavu.

“Dobro, pedeset, vrlo *zrelih* pedeset.”

Stvarno ne bih trebala biti iznenađena. “Dobro.” Kako bih se trebala snaći u ovom kaosu? Mama će očekivati obavještajni izvještaj i upravo ću ga tako morati formulirati, dati joj mrvice, ali ne cijelu štrucu.

“Neće te valjda baciti u zatvor zato što nisi platila najam?”

Kruži pogledom po prostoru kao da nije potpuno sigurna kako da odgovori. “Yannis je time zaprijetio. Kaže da je išao u školu s načelnikom helenske policije ili nešto tako blesavo. Ali na kilometar mogu nanjušiti da blefira.”

Pokrijem lice rukama. “Što ako nije blef? Što onda?”

“Ne brini, imam novi plan! Onaj koji će mi kupiti vremena i skinuti ih s mog vrata. Reći ću ti uz koktel.” Pošalje mi poljubac i krene otići.

Ništa od toga nije dobro. Koliko je uopće novca baka potrošila na ovo mjesto? Koliko košta profinjeni namještaj? Možda je sve otišlo na knjige. Da, Epeolatrija je utočište za ljubitelje književnosti, ali baka si uvijek ostavi monetarnu sigurnosnu mrežu u slučaju da padne u nevolje.

Baka se okrene kod vrata. “I, da, riječ upozorenja, ako se Georgios pojavi, budi vrlo oprezna. Nemoj mu dati da njuška okolo. Vjerojatno će uzeti moje dragocjenosti kao kolateral.”

“Kako da ga otjeram? Da ga izbacim?” Kakve sam sreće, *ja* ću završiti u grčkom zatvoru.

“Ne, dušo! Ubij ga dobrotom.” Lepršavo mi mahne dok zatvara vrata za sobom. Kako može biti tako mirna? Hoće li otvorenje Epeolatrije biti dovoljno za preživljavanje? Razmatram što da pošaljem mami da je skinem s vrata.

Knjižara Biblioterapija pravo je čudo. Knjižnica i bar Epeolatrija, koji se uskoro otvaraju, glavna su atrakcija. Baka ima malo poteškoća s novcem, jer je knjižara u neprometnom dijelu sela, ali ima novi plan kojim će me kasnije zadiviti. Muž Konstantine radi, pa je to jedna briga manje. Čini se da baka uživa u životu na otoku, unatoč nekoliko trnovitih trenutaka. Evie.

Kakva je ovo zbrka, ali baka se ne čini uznemirena, pa to zasad pustim.

Što djevojka mora učiniti da tu nešto pojede...